

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals. Cuba 2 Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

A propòsit de firas: MELONS.

Sopas.

No es sopas.... pero sopeja.

Carabassa.

No es carabassa.... pero carbasseja.

Meló tatxat.

Lo que sempre està al punt.

LOS TANNERS D' ESPANYA.

Un dia 's trobava l' infortunat escriptor Robert Robert en un dels Circos de Madrid, contemplant los maravillosos salts del trapeci del famós Leotart.

—Es assombrós! Es incòmprensible! exclamava plé d' entusiasme un senyor que seya al costat del xistós periodista.

—Senyor mèu, já respondre en Robert: aixó comparat ab lo que ha fet un servidor de vosté, no té la més mínima importància.

—¿Qué! ¿Es gimnasta vosté?

—No senyor: soch escriptor y m' he atrevit á saltar del dinar del dilluns al sopar del dijous sense ensopegar pèl camí ni ab un malehit sigró!

¿Qué havia de dirli al festiu escriptor que temps á venir, es á dir á l' any de Dèu 1880, havia de venir un metje nort-american, á donar un salt encare molt més considerable: un salt de quaranta dias de dejuni, remullats no més que ab vasos d' aygua clara!

Si ell fòs viu, ja 'l sentirian.

La seva ploma sempre ajogassada 'l hi consagraria l' elogi més calorós, més entusiasta y millor escrit de tots.

Y 'l doctor Tanner lo mereix.

Tots los espanyols, especialment, devém prosternarnos davant de la seva imatge y cantarli solemnes alabansas.

Ell nos ha ensenyat lo camí del dejuni. Ell nos ha demostrat que á pesar de 'n Cánovas, podém viure un plasso de quaranta dias.

Pero si millor ho reflexioném, hem de trebar que tot lo que ha volgut ensenyarnos lo doctor Tanner ja 'n sabiam, sino que viviam tant distrets que no 'ns n' adonavam.

Aquí tenen los constitucionals passant una quarisma rigorosa que ja fá cinch anys que dura. A pesar del dejuni, encare tenen humor y esperansa. Bè es veritat que l' esperansa es l' última cosa que pert l' home.

Tal vegada si no haguessin fugit de casa; si no haguessin abandonat los principis de la revolució de Setembre; si no haguessin corregut á la casa del vehí en busca de una lllaminadura, are treurian lo ventre de pena, ó quan menos sentirian més á la vora 'ls perfums de la cunya del pressupuesto.

Pero, deixémlos estar: son fills pródichs, y la gana 'ls tornarà á casa.

No es lo més trist que 'ls constitucionals sigan los Tanners de la política espanyola.

Lo verdaderament sensible es que la virtut de dejunar coneguda avants unicament pèls mestres d' estudi s' imposi al últim á tots los espanyols que no pensan com en Cánovas y 'l macís y voluminos Conde de Toreno.

Lo dolorós es que tinga de dejunar lo propietari que pert la cullita, sense que 's quedi endarrera 'l recibo de la contribució.

Lo comerciant que líquida ab pèrduas.

L' industrial que 's troba arruinat.

L' obrer que vol treballar y no troba feyna.

L' escriptor que ni ménos pot esbravar lo seu mal humor davant de una lley de imprenta, que vulgas no vulgas, l' obliga á estar alegre sempre.

Lo sensible, lo dolorós es que per obra y gracia de la política conservadora, la majoria dels espanyols siguém los Tanners obligats de un dejuni perpetuo.

Al ménos á n' en Tanner american l' hi donavan aygua.

Pero nosaltres tenim una set que no 's calma, ni pot calmarse dintre de la actual política.

Nosaltres, diguémo clar: tenim fam y set de justicia.

P. K.

UNA PLANA D' HISTORIA.

VOLEN coneixe una anecdota rigorosamente histórica? Donchs vajan llegint:

Augusto II era elector de Sajonia, rey de Polonia y fill de Augusto I. Un dia vá fer un viatge á Viena, sent príncep encare, y allá

vá contreure íntima amistat ab l' arxiduch, més tart emperador, Joseph I.

Tots dos eran cassadors, sortian á fora sovint, tenian los mateixos gustos y s' avenian de geni. No obstant, Augusto II era protestant y Joseph I catòlich decidit.

Un dia, sense explicarse 'l motiu, lo príncep de Sajonia vá notar certa fredor en l' arxiduch. ¿De qué provenia? Per més preguntas que l' hi féu no 'n treya l' aygua clara.

Per últim, tant y tant vá pregarlo, que l' arxiduch vá donarli las següents explicacions:

—Amich mèu, va dirli, lo cel vol que visquéu separats.

—¿Com ho sabs?

—La religió que professas deu serne la causa.

—Explicat.

—Ja fá molt temps que totas las nits se m' apareix un àngel ordenantme que 'm separi de tu. Hi cregut durant alguns dias que alló era una ilusió ó un efecte del somni; pero al últim m' hi convenut de que es un ordre del cel. Cada dia 's renova, cada dia la rebo y cada dia estich despert.

—¿Y ahont te surt aquesta aparició?

—A las nits, y al mèu quarto.

—Cregas, amich del cor, qu' estich disposat á obehirla. Dèu me 'n guar d' oposarme á las órdes divinas. Unicament necessito que 'm concedéixis una gracia.

—Demana.

—La de permétre que jo mateix senti aquesta ordre. Deixa que una nit no més puga amagarme en la teva arcoba sense que ningú se 'n enteri.

—L' arxiduch hi convingué, y á entrada de fosch lo seu amich vá amagarse darrera de un tapis en un recó de l' arcoba.

A mitja nit, y com de costum, se presentá la visió, vestida de blanch y en actitud solemne. La visió renová l' ordre; y llavors Augusto que com á bon cassador era molt forsut, sorti del amagatall y alsant á pés de brassos á la aparició qu' era de carn y ossos, la conduhí impetuós fins á la finestra.

—¿Qué feu?... ¿Qué feu?... cridava l' aparegut.

—No res, contestá Augusto, tirantlo finestra avall: si ets un àngel, bè prou que volarás.

Y l' endemá dematí, al péu de la finestra varen trobarhi á un jesuita molt conegut en la còrt, disfressat d' àngel y aixafat com una truita.

T. DEL F.

N Cánovas es á Santa Agueda, y 's queixa de que 'ls ministres ab las sevas eternas consultas no l' hi deixin un instant de repós.

Y es molt natural.

En Cánovas vá voler que 'l prenguessin per àguila rodejantse de ministres aixalats, y ara aquestos sense ell, no donan un pas que no s' entrabanquin, ni s' entrabanca una vegada que no ho consultin ab en Cánovas.

Tots los partits democrátichs se disposan á pendre part en las eleccions de diputats provincials.

La Campana de Gracia ha dit moltes vegadas lo que pensava sobre 'l particular: la lutxa es la vida. Als partits los hi convè moure's per no robellarse, y organisarse per estar previnguts.

Aixís donchs recomaném l' organizació á tots los nostres amichs y correligionaris: los recomaném també que presentin candidats allá hont tingan probabilitats de triunfo; y que en aquells punts en los quals la victòria siga difícil, apoyin d' entre 'ls que 's presentin, als més liberals.

Tingan present que de uns temps ne venen uns altres y no desconfihin del porvenir.

Presentan á batejar una criatura á la iglesia de Santa Mónica. La seva mare, que no es casada, desitja que se la inscriga ab lo nom d' ella, y 'l rector, faltant á totas las lleys y á totas las conveniencias, l' inscriu com á filla de pares incògnits.

Desconsolada la mare corra á reclamar y 'l rector té la gracia de rebrela á caixas destempladas, dihentli que si hagués estimat lo seu honor hauria enviat la criatura als bordets, per evitar un escándol.

¿Qué 'ls sembla 'l consell del rector de Santa Mónica?

Tortellá, l' heró'a vila que ab tanta valentia vá resistir l' atach dels carlins; la pátria de aquell grapat de voluntaris que tancats al campanar, avans de rendirse varen permetre que cremés la població, causant á las faccions terribles pèrduas,

celebra aquest any l' aniversari d' aquests dias de gloria, los dias 21 y 22 del present Agost.

Notables festas tè preparadas: festas cívicas y liberals totas ellas, que dirán que Tortellá continua sent un baluart de la libertat. La Campana saluda á aquells valents y procurarà participar de la seva alegría, enviant á Tortellá qui la representi.

Un soldat de la guarnició de Madrid ha desertat ab las següents circumstancias curiosas:

Vá deixar escrita una carta al jefe del cos, manifestant que se 'n anava al estranger per professar certs principis polítichs que aquí á Espanya no podia manifestar dada la seva posició militar. Al mateix temps l' hi indicava la casa ahont deixava l' uniforme y demés prendas de vestuari.

¿Quín soldat més tranquil!

Los periódichs carlins de Madrid ja feya dias que 's barallavan. Ván comensar tirantse plats y cadiras y van acabar tirantse cabassos d' escómbrarias.

En aixó surt l' arquebisbe de Toledo, y en un ofici 'ls hi diu: «Calléu escandalosos!»

Y 'ls periódichs callan, y la sanch s' estronca.

Un amich mèu comparava 'ls diaris carlins ab los caballs de las corridas de toros: quan treuhen sanch per una ferida 'ls hi posan un grapat d' estopa.

La sanch queda estroncada; pero la ferida es mortal.

Gran manifestació carlista en Azpeitia: més de 500 frares y jesuitas, onze bisbes y unas 10,000 personas.

Azpeitia vá ser un dels punts més combatuts durant l' última guerra.

De manera que 'ls carlistas no son lastre com diuhen los conservadors: son llavor. La llavor de la gram que rebrota sempre.

Dias endarrera 'ls periódichs liberals, y ab ells La Campana, varen obsequiar ab un dinar al corresponsal del Diluvio á Milan, D. Lluís Carreras.

Un periodista contribuhint á la mort de un partit asquerós bè mereix aquest obsequi; y no hi ha que dir que las cartas de 'n Carreras van ser las primeras que van ensenyar á Europa y al mon enter l' as d' oros del partit carlí.

Dispensin si no m' ocupo de la gran qüestió del ceremonial que avuy per avuy dona lloch á tantas qüestions.

Lo nostre periódich es satírich, y aquesta es una qüestió massa séria.

Y 'l fiscal de imprenta es encare més sério que la qüestió.

En poch temps s' han tancat en distintas provinias 500 escolars. En cambi s' han obert uns 50 convents.

En temps dels conservadors no 's pert res.

Una bona noticia:

Dintre de pochos dias sortirá ab lo títol de *Fruyta del temps*, un tomo de poesias del nostre estimat company Julio Guibernau, tant conegut de vostés per lo nom de C. Gumá.

Poesias ab curtas escepcions, inéditas totas, los nostres lectors sabrán apreciarlas. La circumstancia de procedir de un company nos priva de ferne lo merescut elogi. Per altra part vostés mateixos que tantas ocasions han tingut de llegir las sevas fácils composicions, ja compendrán que C. Gumá 's presenta per sí sol, sense necessitat de companyia.

En las inmediacions de Caldas de Montbuy, en lo mas Castellvell, dias endarrera vá haverhi un robo esgarriós. Una partida de lladres ab trabuch, entraren á la casa, tancaren als mossos, cremaren las mans al amo del mas, atropellaren á la seva esposa y s' apoderaren de la seva pobresa.

Tot aixó ha succéhit en los temps del ordre conservador, y á pesar de la vigilancia dels civils y dels mossos de la esquadra.

Noticias de la senmana: A Pallejá 'l rector ha tret los 75 dimenis que una minyona tenia al cos. La ceremonia s' ha fet á l' iglesia y de una manera tant grotesca, que sembla impossible qu' en plé sigle XIX se tolerin semblants escándols. Quan la possehida, entortolligada ab l' estola; rebia l' aygua beneita y 'ls exorcismes del rector, exclamava:—Estigas, boig, no 'm toquis: ja estarás content are que has lograt la teva, ja sortirém:—¿Per ahont? preguntava 'l rector.—Pèls péus, responian

...

...

...

...

...

...

...

...

los dimonis per boca de la noya. Però no es hora, perque aquí a l' iglesia encare n' hi ha que no creuen. Lo rector fá resar un credo á tothom, obra las portas del temple, comensa á picar de péus, y al cap de un rato la noya s' alsa sana y bona. Al dia següent vá dinar ab lo rector. Nota: L' rector de Palreja es un dels que tenen més afició á excomunicar á la Campana.

A Balaguer una pobra dona se suicidá tirantse á daltabaix del pont. Per donarli terra sagrada vá haberhi moltas rahons.

A Vidreras vá anarhi un ministre protestant á fer propaganda de la seva religió. Lo rector vá excomunicar al ministre y á tots los que anessin á sentirlo. Y succehí que si n' hi anavan pochos al principi, després la sala era sempre plena. Lo mateix que á la Campana: con més excomunionis, més suscriptors.

A Buñola (Mallorca) lo vicari vá negar l' absolució á una pobra noya per lo pecat de haver anat á ballar; aquesta, tota desconsolada se 'n aná á trobar al Rector, vá confessarse dels mateixos pecats, y aquest lo vá absoldre. Are vajin á saber quina lley es aquesta que condemna y perdona un mateix delictes, segons lo jutje que l' aplica.

CARTA

DE UN SAGASTÍ DELS DE QUARTA FILA
Á UN DELS DE PRIMERA.

Senyor Don Llàtzer: Ja fá bastants dias que volia escriureli; mes, temia que 's queixés del meu parlar. Avuy que las circunstancias m' han aclarit lo camí, ho faig, y no podré di que l' hi escrich, extravagancias. Vosté ja recordará que quan vam fer la fusió va dirme: «Tindrém turró dintre de un mes, ho veurá. Vosté qu' es dels més antics entrará també a la tanda: ara fassi propaganda y electrisi bé als amichs.» Y ja sab que jo ho vaig fe del modo que vosté 'm deya, no faltava qui se 'n reya al veurém que pe 'l carre de ls teatros, pe 'ls salons per tot arreu hont anava feya röllo y escampava las grandesas a millons.

Mes jo pensava: Endavant! á mi no 'm fá res que dignin; si volen riure que rigin; quan hi serém ja ho veurán. Y tant refiat jo vivia que tot lo que m' escoltava per l' una orella m' entrava y per l' altre ja 'm sortia. Si trobava un canovista casi 'm feya compassió, y l' hi deya: ¡Abur, turró! ¡aviat lo perdrás de vistal!

¡Pobre de mi! ¡Qué distant estava jo de pensarme que alló que va assegurarame tingüés d' atrassarse tant! Passan dias y senmanas, tothom fá mil comentaris, jo vinga mirá 'ls diaris per fotas sas quatre planas. En lloch trobo l' esperat crit armonios de victoria! ¿qué 'as héu fet, somnis de gloria?

Turró, turró ¿hent t' has ficat? ¡Jo que confiant en vosté, qua hi havia un bon zicot que 'm feya nombrar burot, no 'l vaig escoltar per rel!

Y no vingui á contradirrho: vosté 'm va dir: «Gran fusió: t'reballi y tindrà turró.» Si senyor, -vosté va dirrho. Y ara ¿sab que succeheix? Que 'l meu veynat m' esbalota, que soch l' escarni y riota de tot lo mon que 'm ceneix.

Ara ja tothom propala que som ninots de papé, que la fusió que vam fe 's ha tornat fochs de Bengala, que 'l país nos abandona, que dormim, que somihém, y que turró no 'n tindrém si no 'l busquém á Jijona.

Veji si aixó es bona carga per qui no 's pot esperá:

Sempre:—Ja, demá, demá... pero aquest demá s' allarga. Y tot ¿per qué? Perque uns quants, molt dignes de tirá un carro, nos han esbullat lo marro ab paraulas mal sonants. ¿A qué parlar de deber, de patria y de llibertat quan s' está tant acostat á l' escala del poder? Jo 'm penso quan ho medito ¿Qui 'ls feya dir lo que han dit sent aixis que á n' al partit tot aixó l' hi importa un pito? ¿No fora més hábil, y hasta molt més hó per la nació, aceptar la situació y deixar sol á en Sagasta? Jo hi dat ja lo derrer mot, mot nascut de la prudencia, inspirat per la conciencia... y la panxa, sobre tot.

Pe 'l demés, jo estich segu de que á la fi guanyarém pero es prechs que cuytém. Sempre seu, Cándid Deju.

PER LA COPIA:

C. GUMÁ.

AN processat á un recaudador de contribucions de Galicia.... ¿per qué dirian? Per distracció de fondos. ¡Pobre home! No 's pot ser massa hó. ¡Vels'hi aquí un home que potsé 'ls distreya contantlos quientos!

Las elecciones de concellers generals han donat á Fransa una nova y gran majoria als elements republicans. Y aixó que 'ls reaccionaris deyan á tot' hora: —Lo país es nostre. Are un pintor de paisatjes los hiridit: —Vaja ¿volen que 'ls el pinti?

Los cigarros que avants valian tres quartos, després van valerne quatre, després mitj ral, y are per ferho venir bé ab la moneda decimal, sembla que 's pujarán á 15 céntims de pesseta. També podian posarlos á 10 céntims y venian bé; pero aquest govern vol que 'ls cigarros se l' hi semblin, fent que sigan dolents y cars. Y aixis com are molts fuman per escupir, are deixarán de fumar y tragarán saliva.

Un periódich ultramontá de Madrid obra dugas suscripciones á la vegada: una per socorre á las victimas del terremoto de Manila, y una altre per socorre á la víctima del terremoto de Milan; ó com si diguéssim: per comprar un altre as d'oros al Terso.

Per la primera no ha recaudat més que uns tres mil ralets. Per la segona en cambi ja 'n té més de nou mil de recullits. Se comprén aquest resultat: ja saben los neos que de totas aquestas cosas n' ha sortit més descalabrat lo Terso, que 'ls pobres de Manila.

Sobre 'l doctor Tanner: —Mira noy, deya un casat, demá comenso á fer lo mateix experiment del doctor Tanner. —Ab t'ú? —Fuig de aquí. ¿Qué som tontos? Ab la mèva sogra.

Un andalús: —No cuarenta dias, sino un año entero paso yo sin comer.... —¿Cómo es posible? —Déjame concluir: sin comer... y cenando bien.

Fragments de una carta del Terso: «Ha arribat l' hora de unirnos estretament.» La baronesa de Samoggy, vulgo de la banyera: «Sí, Carlets: ha arribat l' hora.»

Una nova irregularitat: Are 's tracta del descubrimet de carpetas falsas y del pago de 190,000 rals, fet indogudament. Un jefe de las oficinas de la Direcció de la Denda

ha sigut prés. Feya vint anys que ocupava 'l puesto: formava part de la Comissió inspectora de la Denda y havia donat datos molt importants sobre las falsificacions anteriors. Se véu que coneixia la materia y 'n sabia la prima.

Un periódich ministerial ab motiu de aquest descubrimet tributa grans elogis al govern. Los periódichs ministerials son aixis: ells fan encens sempre. Y quan no tenen perfums, emplean la palla: la qüestió es fer fum per tapar certas cosas.

Lo Terso, densá que 'l Tribunal de Milan ha fallat l' as d'oros s' ha aficionat á las cartas. Y are escriu cartas als diaris de Madrid y cartas als diaris de Italia, y remena y escapsa; pero pert totas las partidas.

Una senyora que 's diu Blanc, filla de un jugador del mateix apellido, s' ha casat ab lo príncep Roland Bonaparte, portantli una fortuna que dona á l' any 40,000 duros de renda. Avants los nobles buscavan la sanch blava: are buscan los quartos. 40,000 duros ho tapan tot. Ademés que son aquests nobles sine jugadors desbancats?

Ha sigut condemnat á dos mesos de suspensió El Orden público. Y després que digan que 'ls conservadors no son enemichs del Orden.

Un fart que admirava á n' en Tanner, quant va veure que havian passat los quaranta dias de dejuni, exclamava: —Tanner ha passat á millor vida. —¿Ha mort? —No, cá: al contrari: comensa á menjar.

S' anuncia á Valencia la publicació de un nou periódich que 's titulará El tio Camorra. Algun fusionista d' aquells qu' encare esperan lo poder, se figura que aixe tio Camorra es en Balaguer.

S' ha acabat la guerra de Cuba. Y á pesar de que are sembla que s' ha acabat de debó no hi ha hagut festas, ni lluminarias, ni entusiasme.

Un conservador se queixava de que 'ls periódichs de oposició no 'n diguessin res. —¿Quin modo d' olvidar las cosas! Cada vegada de las moltas que la guerra s' ha acabat, sempre héim felicitat al govern! —¿Com no felicitarlo, si feya un verdader miracle? Hi havia una guerra no més, y l' acabava definitivament deu ó dotze vegadas!

En Balaguer aquest dias se véu visitat per tots los seus amichs del partit constitucional. En Balaguer viu al carrer de la Salut de Madrid. De manera que 'ls constitucionals ván al carrer de la Salut. Tothom busca lo que necessita.

Se queixan los periódichs de que 'l paper dels cigarrillos es dolent. En efecte: lo paper es dolent; pero es més dolent encare 'l tabaco. Y encare es més dolent que 'l paper y que 'l tabaco 'l ministre d' Hisenda. Aquest sí que no 's pot suportar!

Un francés que dú las mans molt brutas, exclamava 'l dia 14 de junio: —L' amnistia ho renta tot. —Si 'u renta tot, l' hi deya un company, fesme 'l favor d' amnistiar te las mans, lo més aviat possible.

Davant de 'l desembarcadero de la plassa de la Pau, dos pillets esqueixats y bruts, sostenen la següent conversa: —De que dimoni serveix l' aygua. —N' hi ha que dinhen que serveix per beure. —No l' hi tastada may. —N' hi ha que dinhen que serveix per rentarse. —No m' hi rentat en ma vida. —Jo ja 'u sé per que serveix: serveix per anar en barco.

EPICRAMAS

—Que vol venir senyor Bresca?
—Ahont?
—A pendre la fresca.
—Vaji, vaji senyò Andreu;
jo no prenh lo que no es meu.
D.F.

—Martí... ¿Que buscas per 'quí?
—Qué busco? Un quarto, Climent.
—Ay, ay ¿per qué 'l vol, Martí?
¿per heure 'n un d' ayguardent?
—Res d' aixó: 'l vull per dormi.
R. C.

—Cóm se troba 'l senyor Boix?
—Ja t'è un peu al cementiri.
—Donchs digui Sr. Baldiri,
que 'l pobre déu esser coix?
R. C.

CUENTOS

En un basar de sastre hi havia dintre del aparador uns pantalons ab un rétol que deya que valian 700 rals.

Un senyor los examinava ab curiositat, trobant que no tenian res de particular, y que eran ménos bons que altres que hi havia al mateix aparador anunciats á un préu més baix.

—Escolti, vá preguntar á l' amo de la botiga; ¿sabria dirme aquests pantalons qué tenen d' extraordinari?

—¿Qué tenen d' extraordinari? Home, 'l préu.

Als pochos dias de ser casats un marit y muller renyeixen.

—¡Homes! ¡Homes!... deya la dona. Are veig que tots son iguals; y que tú, que fins are 'm tenias ilusionada, no vals pas més que 'ls altres.

Lo marit molt serio:—¿Quins altres?...

Una autoritat conservadora deya:

—Es molt trist que 'l periódich en lo qual m' alaban, casi no tinga lectors.

—Sí, l' hi responia 'l seu secretari; pero crech qu' es més trist encare que aquells en que l' atacan ne tingan á mils.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Farina.*
2. ID. 2.ª—*Cosset.*
3. MUDANSA.—*Vin, riu, vin.*
4. ENDEVINALLA.—*Espasa.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Cambrils.*
6. TRIANGUL DE PARAULAS.—*Troca roca oca ca a*
7. CONVERSA.—*Enrich.*
8. GEROGLIFICH.—*Déu dona 'l fret segons la roba.*

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Un recoleto, Tira Peixet y Nonduermas; no han endevinadas 7 Uns que menjan; 6 Baldomero G. y Bon Minyo; 5 Brasca y Bresca y Milord Mafat; 4 Pau dels Cordills, Sicuterat y Pa y Naps; 3 San Patantum; y 1 no més Joan Homs.

ENDEVINALLAS

XARADAS.

I.

Qui diu ma segona afirma,
és roshtera en la música es to
y en castellá prima y quarta
no es menestral ni senyor.
Lo fill del germá del pare
en ma tersa 's diu hu dos,
y á qui de hu dos te l' ofici
se la t'è per una tot.

PAPARINA.

II.

Ab dos creya D. Primera
que la tres alcansaria
de ma jermana Maria,
y are tot d' una manera
no podent, que desvaria.

PAU SALA.

SINONIMIA.

—Ahir al carrer de tot
una tot d' homes armats
que tot de nit, á uns granujas
robant un pis han trobat.

UN TIPO.

ENDEVINALLA.

—Soch de metall y de fusta,
á voltas tinch quatre camas
y quan no 'n tinch més que tres
perxó no soch esgarrada.

A. E. J.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que negidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla un esgarrat; la 2.ª un animal; la 3.ª una llaminadura; y la 4.ª uns animals.

PEROGRULLO.

TRENCA-CLOSCAS.

Masnou, Toledo, Paris, Málaga, Russia.

Posar aquests toms en columna de modo que llegits oblicuament digan un nom d' un poble de Catalunya.

GEROGLIFICH.

PPP
KK
DODK 1492
A
X Agost q
U E G
U 1808 A

FONT-RATETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas los ciutadans Pau Sala, P. M. T., Sicuterat, Pau de l' Orga y Un Rubirench.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tam-poch lo qu' envian los ciutadans Tiquis, Miquis, P. M. L., Pera de las Vinyas, Uns que no menjan, A. D. y M., Quimelguimaca, J. B., Iman y T., Gacedombrino, Sanchez Figuerench, Tururat Dotze horas, Guardia Civil, Tomás Más y Menos y Pa y Naps.

Ciudadá A. B. Vinaroz. Es una qüestió massa personal: dirigeixintse directament al Banc d' Espanya.—Milord Mafat: Pu-beixintse lo logogrifo.—B. R. Vidreras: Gracias per la noticia.—F. R. B. Balaguer: Idem.—J. A. C. Pallejá: Idem.—Un Recoleta: Hi aniran alguns extrèm y algun cuento.—J. Durango: Idem lo rombo de paraulas y 'l logogrifo.—Sindria y G.: Publicarém quadrat y triangul.—J. G. M. Martorell: Es bastant incorrecte la poesia, si bé té alguna idea acceptable.—Raspungit: Queda acceptat lo ters de paraulas.—R. Calvete: Insertarém la ana-creontica y la sinomia.—Un coloborador: Lo snello que 'l co-entia ja l' han portat altres periódichs, y semblaria que 'l co-entia.—P. de la Confitura: Publicarém algun extrèm.—L. M.: piavam.—Ni ab gratificació, ni sense, lo que no pot publicarse no 's pu-blica.—V. Llisara y Pou: Insertarém una conversa.—A. Cánovas: Id. un extrèm.—Aplechs de Tarragona: Alguns de vosté també.—Un ratoli: Insertarém un triangul.—J. C. (Pseudonim): La poesia está escrita ab facilitat; pero l' hem rebuda tart.—B. D., A. V. T. S. y altres firmants.—Martorell: Si algunas personas que 's diuhen demócratas no fattedissin als seus principis fins al ex-trém de treballar pels candidats ministerials, fent tots los es-forsos per elegirlos, quan nos dirian alguna cosa poch conformi-d' ells, no la creuriam facilmente: are succeheix lo contrari, so-dre tot quan tenim firmas que 'n responen. Per lo demés no basta haver sigut demócrata; es necessari serho sempre y de-mostrarlo en tots los actes.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

COSAS DE LA SENMANA.

Sort que desde fá quatre anys que vá acabarse la guerra s' ha presentat tanta gent que si no.... ¡may acabaría d' acabarse!